

Arrest

nr. 159 935 van 14 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 april 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 16 juni 2014 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.04.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

(..)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Redenen:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 09.01.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 22.04.2011. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 22.04.2011 (zie bevestiging arts dd.10.06.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 09.01.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

"(...) Enig middel afgeleid uit de overtreding :

van de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 relatief aan de formele motivering van administratieve akten, van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden,

van het principe van de behoorlijke motivering van administratieve beslissingen,

van het proportionaliteitsprincipe,

van de manifeste appreciatiefout,

van het principe van een behoorlijke administratie,

van het principe volgens dewelke de administratieve overheid het geheel van de pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen wanneer zij een beslissing neemt,

van het beginsel van het gezag van de handelingen ;

DOORDAT

De bestreden akte steunt op de volgende beschouwingen : (...)

Deze beslissing was vergezeld van een medisch advies opgesteld door de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken op datum van 10 juni 2014, medisch advies opgesteld als volgt :

de Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 29/4/2014 standaard medische getuigschriften (SMG) voor, opgesteld door Dr. Verbuyst op 11/04/2014, door Dr. Janssens op 15/4/2014 en door Dr. Apfelbaum op 13/6/2014 + bijlagen d.d. 24/9/2013 en 18/12/2013.

Uit deze medische getuigschriften blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 24/04/2011.

Op de standaard medische getuigschriften (SMG) d.d. 11/4/2014, 15/4/2014 en 13/3/2014 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. De voorgelegde getuigschriften dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. "

TERWIJL

1. Ter inleidende titel

a.

Ter inleidende titel, dient er te worden onderstreept, dat in tegenstelling tot hetgeen de Dienst voor Vreemdelingenzaken beschouwt en haar geneesheer-raadsman in zijn medisch advies gevoegd aan de bestreden beslissing, had deze 3de aanvraag tot regularisatie van het verblijf voor medische redenen niet onontvankelijk moeten worden verklaard enkel op basis van het feit dat de medische elementen ingeroepen ter ondersteuning van deze 3de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een voorgaande aanvraag.

Inderdaad, ter onderzoek van deze verschillende medische documenten/certificaten voorgelegd ter ondersteuning van deze 3de aanvraag, kan men niet anders dan vast te stellen, dat op bepaalde punten, de indicaties verschaft door de Dokter APFELBAUM verschillend zijn dan deze overgenomen in de medische certificaten opgesteld door deze zelfde geneesheer en voorgelegd ter ondersteuning van de 2de aanvraag tot machtiging van het verblijf voor medische redenen ingediend door de verzoekster per aangetekend schrijven op datum van 16 juli 2010.

Inderdaad :

a. In de medische certificaten opgesteld door de Dokter APFELBAUM en voorgelegd ter ondersteuning van de 2de aanvraag tot machtiging van het verblijf voor medische redenen ingediend door de verzoekster, er aangegeven was dat :

o de verzoekster lijdt aan een post-traumatische verstoring, aan een pathologische rouw (verlies van een kind in 2008) en aan een obsessief- compulsieve stoornis ; o de verzoekster is onder diverse medicatie ;

o de verzoekster werd gehospitaliseerd in het Sint-Vincent Hospitaal

tussen 15 mei en 13 juni 2012 ; o de voorziene duurtijd van de behandeling is « levenslang » ; o de mogelijke complicaties en gevolgen in geval van stopzetten van de in plaats gestelde behandeling zouden een totale decompensatie zijn, het risico op psychotische decompensatie en het risico op zelfdoding ;

o de evolutie van deze aandoeningen is zeer traag, de prognose is voorbehouden en de verzoekster heeft nood aan een intensieve psychothérapie alsook aan een medicamenteuze behandeling.

De psychiater gaf aan, verwijzende naar de mogelijkheid, voor de verzoekster, wat betreft het krijgen van deze zorgen en deze opvolging in haar land van herkomst, dat deze « onbestaand » en « niet mogelijk » zouden zijn.

b. In de medische certificaten opgesteld door de Dokter APFELBAUM en voorgelegd ter ondersteuning van de 3de aanvraag tot machtiging van het verblijf voor medische redenen ingediend door de verzoekster, was er aangegeven dat :

o de verzoekster lijdt aan een chronische depressieve verstoring (verstoring van de slaap, nachtmerries, angsten, hoofdpijn, geïrriteerd zijn), aan een compulsieve persoonlijkheid en aan een « pathologische rouw » ; o de verzoekster is onder diverse medicatie ;

o de voorziene duurtijd van de in plaats gestelde behandeling zal

meerdere jaren in beslag nemen ; o de gevolgen en mogelijke complicaties van het stopzetten van de in plaats gestelde behandeling zou een « volledige ineenstorting » zijn ;

o de prognose is zeer voorbehouden ;

o de verzoekster heeft nood aan een intensieve psychothérapie en aan een medische behandeling.

Indien de medische basis dezelfde blijft, verduidelijkt de Dokter APFELBAUM dat, in tegenstelling tot de voorgaande situatie, de prognose « zeer voorbehouden » is (dit terwijl dat voorafgaandelijk, deze zelfde geneesheer enkel had aangegeven dat de prognose « voorbehouden » bleef).

Deze verduidelijking geeft dus een degradatie aan van de psychologische / psychiatrische gezondheidsstaat van de verzoekster, element dat geenszins in beschouwing werd genomen door de Dienst voor Vreemdelingenzaken.

Bovendien, zou de behandeling, dat in het kader van de voorgaande medische certificaten, «levenslang» diende opgevolgd te worden, op huidig ogenblik «meerdere jaren» opgevolgd dient te worden.

De medische certificaten opgesteld door de Dokter APFELBAUM en voorgelegd ter ondersteuning van de 3de aanvraag tot machtiging van het verblijf voor medische redenen ingediend door de verzoekster, dus een degradatie van de psychologische / psychiatrische gezondheidsstaat van de verzoekster aangaven.

Er kon dus niet, zonder het artikel 9ter, § 3, 5° van de wet van 15 december 1980 te schenden, worden beschouwd dat de 3de aanvraag tot machtiging van het verblijf voor medische redenen ingediend door de verzoekster « onontvankelijk » worden verklaard.

b.

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken op geen enkele manier rekening heeft gehouden met de principes, nochtans duidelijk uitgesproken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot de toepassingscondities van het artikel 9ter van de

wet van 15 december 1980, met name de motivatie van het Arrest 119.130 uitgesproken door de IIde Kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 19 februari 2014.

Dit laatste Arrest werd als volgt gemotiveerd :

« 2.8. De Raad van State stelt in zijn arrest nr. 225.633 van 28 november 2013 het volgende:

"De hierboven genoemde "hoge drempel" van artikel 3 van het EVRM is niet bepalend voor de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. "De wetgever [heeft] de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen [niet] volledig willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens". De toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn immers ruimer dan die van artikel 3 van het EVRM. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet enkel kan worden toegepast wanneer de aandoening een reëel risico voor het leven van de betrokkene inhoudt, maar ook voor zijn fysieke integriteit of wanneer de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Het gaat inderdaad om verschillende hypothesen, waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM. Het vormt een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om de aanvraag om machtiging tot verblijf te verwerpen, enkel omdat niet aan de voorwaarden van artikel 3 van het EVRM was voldaan en zonder verder te onderzoeken of het niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst".

2.9. Bij het onderzoek naar de vraag of de ziekte een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf blijkt dat de gemachtigde, daargelaten de vraag of hij deze bevoegdheid heeft, ter zake artikel 3 van het EVRM heeft gehanteerd. Gelet op het arrest van de Raad van State nr. 225.633 van 28 november 2013 dat stelt dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet [...] ruimer [zijn] dan die van artikel 3 van het EVRM impliceert de wijze waarop de gemachtigde motiveert aan de hand van de criteria vervat in artikel 3 van het EVRM een verenging van de toetssteen voor medische regularisatie. Het bestuur gaat hier voorbij aan de draagwijdte van artikel 9ter van de vreemdelingenwet door de vraag naar de 'adequate behandelingsmogelijkheden ' rechtstreeks te koppelen aan het critérium vervat in artikel 3 van het EVRM en niet zelf te onderzoeken of er in het land van herkomst in kwestie, afdoende adequate behandelingsmogelijkheden voorhanden zijn. Het critérium van een vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigende stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokken lijdt is niet het critérium vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, minstens omvot het niet alle mogelijkheden op medische regularisatie zoals deze aangeboden worden in deze bepaling naar de wil van Belgische wetgever. Artikel 3 van het EVRM biedt een bepaalde minimumbescherming maar verbiedt evenwel niet dat het nationale recht een ruimere bescherming voorziet (RvS 28 november 2013, nr. 225.633).

2.10. De argumentatie van de verwerende partij in haar nota, meer in het bijzonder de uitgebreide verwijzingen naar de voorbereidende werken inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de rechtspraak van het EHRM, doet geen afbreuk aan het hiervoor gestelde. De Raad van State stelt in voornoemd arrest van 28 november 2013 immers ook :

"De vermelding in de memorie van toelichting dat het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende behandeling in het land van oorsprong of verblijf geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf. (Pari. St. Kamer, DOC 51, 2478/001, 34)."

2.11. De bestreden beslissing van 28 mei 2013 houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, schendt dan ook artikel 9ter van de vreemdelingenwet in die mate dat het bestuur een enger beoordelingscriterium hanteert dan dat van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is gegrond. ».

Welnu, ter onderzoek van de bestreden beslissing door middel van huidig beroep, kan men niet anders dan vast te stellen dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken zich tevreden stelt met te verwijzen naar het advies opgesteld door haar geneesheer-raadsman op datum van 10 juni 2014 en beschouwt dat :

«Op 09.01.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 22.04.2011. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijf s aanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 22.04.2011 (zie bevestiging arts dd. 10.06.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 09.01.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en

toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter § 3- 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). .

De geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken stelt zich tevreden, wat hem betreft, met te beschouwen in zijn advies gevoegd aan de bestreden beslissing, dat :

«Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 29/4/2014 standaard medische getuigschriften (SMG) voor, opgesteld door Dr. Verbuyst op 11/04/2014, door Dr. Janssens op 15/4/2014 en door Dr. Apfelbaum op 136/36/2014 + bijlagen d.d. 24/9/2013 en 18/12/2013.

Uit deze medische getuigschriften blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 24/04/2011.

Op de standaard medische getuigschriften (SMG) d.d. 11/4/2014, 15/4/2014 en 13/3/2014 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. De voorgelegde getuigschriften dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. ".

Welnu, en zoals dit in het vervolg van huidig beroep zal aangetoond worden, en in tegenstelling tot hetgeen de geneesheer-raadsman beschouwd heeft in zijn voorgenoemd advies, behoren de aandoeningen waaraan de verzoekster lijdt, in de hypothese dat de gespecialiseerde medische behandeling en de gespecialiseerde psychiatrische opvolging in plaats gesteld in België zouden worden onderbroken en niet zouden kunnen worden voortgezet in het land van herkomst van de verzoekster, bestaat er « er een werkelijk risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen enkele adequate behandeling bestaat in haar land van herkomst of in het land waar zij verblijft.

c.

De aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient eveneens gevestigd te worden op het feit dat het artikel 9ter, zoals gewijzigd door de wet van 8 januari 2012 verduidelijkt dat de aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen « onontvankelijk » kan verklaard worden « wanneer de geneesheer-raadsman of de aangewezen geneesheer door de minister of zijn afgevaardigde, zoals beoogd door § 1, alinea 5, wanneer hij vaststelt in een advies dat de zieke manifest geen zieke is in de zin van het 1ste §, 1ste alinea, dat het bekomen van een machtiging van verblijf in het Koninkrijk tot gevolg kan hebben ; ». (vrije vertaling)

Het artikel 9ter, 1ste §, 1ste alinea, schrijft voor, wat haar betreft, dat : (...)

Welnu, er zal aangetoond worden in het vervolg van huidig beroep dat door te beschouwen dat de aanvraag tot regularisatie van het verblijf voor medische redenen ingediend door de verzoekster, overeenkomstig met de voorgenoemde wettelijke bepaling, niet had mogen « onontvankelijk » verklaard worden door de Dienst voor Vreemdelingenzaken.

Inderdaad, de verzoekster heeft, ter ondersteuning van haar aanvraag tot regularisatie van het verblijf voor medische redenen, meerdere medische certificaten voorgelegd komende van haar psychiater, die haar opvolgt sinds meerdere jaren in België, medische certificaten die verduidelijken dat het stopzetten van de gevolgde behandeling een verergering van de depressieve gezondheidsstaat van de verzoekster tot gevolg zou kunnen hebben, gaande tot het overgaan tot zelfdoding.

Er vloeit dus duidelijk voort uit deze diverse medische getuigschriften, dat in tegenstelling tot hetgeen de geneesheer-attaché van de Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft beschouwd in zijn advies van 10 juni 2014, de aanvraag tot regularisatie ingediend door de verzoekster op datum van 29 april 2014 had moeten worden beschouwd zijn als zijnde « ontvankelijk » en vervolgens het voorwerp uitmaken van een onderzoek ten gronde vanwege de Dienst voor Vreemdelingenzaken, de aandoeningen waaraan de verzoekster lijdt « een dergelijke ziekte vormt dat zij een werkelijk risico met zich meebrengt voor het leven of voor zijn fysieke integriteit of een werkelijk risico pv een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen enkele adequate behandeling bestaat in haar land van herkomst of in het land waar zij verblijft. ». (vrije vertaling)

Het is dus ten onrechte dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken beschouwt, op basis van het advies van haar geneesheer-raadsman, dat de aanvraag waarvan sprake « onontvankelijk » dient verklaard te worden.

Inderdaad, er vloeit duidelijk voort uit de medische documenten gevoegd aan het administratief dossier, dat in tegenstelling tot hetgeen de geneesheer-attaché van de Dienst voor Vreemdelingenzaken beschouwd heeft in zijn advies van 10 juni 2014, de aanvraag tot regularisatie van het verblijf voor medische redenen ingediend door de verzoekster op datum van 29 april 2014, had moeten worden beschouwd als zijnde « ontvankelijk » en vervolgens het voorwerp uitmaken van een onderzoek ten gronde vanwege de Dienst voor Vreemdelingenzaken, de ziekte waaraan de verzoekster lijdt « een dergelijke ziekte vormt dat zij een werkelijk risico met zich meebrengt voor het leven of voor zijn fysieke

integriteit of een werkelijk risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen enkele adequate behandeling bestaat in haar land van herkomst of in het land waar zij verblijft. »). (vrije vertaling)

De aandacht van de Raad dient eveneens gevestigd te worden op de inhoud van het Arrest uitgesproken door de Raad van State op datum van 16 oktober 2014 (Arrest n° 228.778), Arrest in dewelke de Raad van State duidelijk beschouwd heeft dat : (...)

Welnu, in huidig geval, heeft de Dokter APFELBAUM, psychiater, op meerdere ogenblikken in de medische certificaten gevoegd aan het dossier, duidelijk aangegeven dat :

- de duurtijd van de in plaats gestelde behandeling zal meerdere jaren zijn ;
 - de mogelijke gevolgen en complicaties van het stopzetten van de in plaats gestelde behandeling zou een « volledige ineenstorting » zijn ; de prognose is zeer voorbehouden ;
- de verzoekster heeft nood aan een intensieve psychotherapie en aan een medische behandeling.

Het is evident dat deze elementen, overeenkomstig met de onderrichtingen van het uitgesproken Arrest door de Raad van State op datum van 16 oktober 2014 (Arrest n° 228.778), het bestaan weergeven in hoofde van de verzoekster van een « *risque réel de traitement inhumain ou dégradant pour l'étranger demandeur, «lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne» ; qu'en ce cas, la maladie, quoique revêtant un certain degré de gravité, n'exclut pas a priori un éloignement vers le pays d'origine, mais qu'il importe de déterminer si, en l'absence de traitement adéquat, c'est-à-dire non soigné, le malade ne court pas, en cas de retour, le risque réel d'y être soumis à un traitement contraire à l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ; ».*

Welnu, in huidig geval, kan men niet anders dan vast te stellen dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken geen enkele verificatie dan ook heeft gedaan van de mogelijkheid, in het land van herkomst van de verzoekster, van de adequate medische behandelingen en opvolgingen alsook van de werkelijke toegankelijkheid van deze gespecialiseerde medische behandelingen en opvolgingen.

Men kan niet anders dan vast te stellen dat noch de Dienst voor Vreemdelingenzaken, noch haar geneesheer-raadsman vaststellen dat de medische zorgen en opvolgingen, die onontbeerlijk zijn voor de verzoekster, beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in Azerbeidzjan.

Inderdaad, in zijn rapport opgesteld op datum van 10 juni 2014, heeft de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken geen enkele verificatie dan ook uitgevoerd dat in staat zou stellen om te bepalen en vast te stellen dat de adequate en onontbeerlijke medische zorgen en opvolgingen beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in Azerbeidzjan.

Uit hetgeen vooraf gaat vloeit voort, dat overeenkomstig met de onderrichtingen van het Arrest uitgesproken door de Raad van State op datum van 16 oktober 2014 (Arrest n° 228.778), de medische problemen van de verzoekster, zoals aangegeven in de medische certificaten gevoegd in bijlage aan de aanvraag tot regularisatie van het verblijf voor medische redenen, wel degelijk de graad van ernstigheid bereiken voorzien door het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, doordat deze medische aandoeningen een « werkelijk risico vormt voor het menselijke leven (...), ofwel een werkelijk risico voor de fysieke integriteit, ofwel een ander risico op een onmenselijke of vernederende behandeling (vrije vertaling)

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat het advies van de geneesheer-functionaris extreem beknopt is en totaal stereotiep en geenszins weergeeft dat er werkelijk overgegaan is tot het onderzoeken van de bijzondere medische situatie van de verzoekster.

Welnu, door het ontbreken van het overgaan tot de nodige onderzoeken, weerlegt de administratie niet op een serieuze manier het risico dat een verwijdering van het territorium, een onmenselijke en vernederende behandeling kan vormen in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (Raad van State, arrest n° 93.594 van 27 februari 2001).

In huidig geval, en gelet op hetgeen vooraf gaat, blijkt er duidelijk dat door de bestreden beslissing te nemen, de administratie het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden heeft geschonden.

Dit enkel element volstaat om de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot gevolg te hebben.

2. Schending van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden

Er dient te worden herinnerd dat overeenkomstig het 1ste artikel van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, wie dan ook die valt onder de jurisdictie van de Staat, het genot moet krijgen van de rechten die daarbij horen. Het verbod tot onmenselijke en vernederende behandelingen, is dus eveneens van toepassing op vreemde onderhorigen die zich op het Belgisch territorium bevinden, zonder dat vereist is om daarenboven zicht

te hebben op de situatie, regulier of niet, van de geïnteresseerde (zie C.E., arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999).

Volgens de jurisprudentie van de Raad van State, kan de administratie, wanneer er medische redenen ingeroepen worden ter ondersteuning van een aanvraag tot machtiging van het verblijf en / of van een aanvraag tot verlenging van de tijdelijke verblijfstitel voor medische redenen, ze niet omzeilen.

De administratie moet overgaan tot een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door « de noodzakelijke onderzoeken » te verrichten, teneinde volledig op de hoogte te zijn van de situatie van de persoon, waarvan de gezondheidsstaat voorgesteld wordt als zijnde deficiënt en om in staat te zijn om zich uit te spreken "in perfecte kennis van zaken (zie Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000, vrije vertaling).

Inderdaad, de Raad van State heeft beschouwt dat « het de autoriteit toebehoort die gevat is door een aanvraag tot machtiging (...) van het verblijf om een medische reden (...) om de omstandigheden van de zaak te appreciëren in het licht van de sanitaire en sociale situatie van het land van bestemming, maar eveneens in het licht van de gevolgen van de maatregel van verwijdering op de gezondheid van de geïnteresseerde » (Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999, vrije vertaling).

Welnu, in huidig geval, is de administratie niet overgegaan tot één van deze onderzoeken.

Inderdaad, noch de bestreden beslissing, noch het rapport opgesteld door de Dokter BAERT op datum van 10 juni 2014 verduidelijken of deze laatste eveneens een psychiater is.

Welnu, in het kader van haar aanvraag tot regularisatie van het verblijf voor medische redenen, heeft de verzoekster medische getuigschriften voorgelegd opgesteld door haar psychiater, de Dokter APFELBAUM, getuigschriften die verduidelijken dat :

o de verzoekster lijdt aan een chronische depressieve verstoring (verstoring van de slaap, nachtmerries, angsten, hoofdpijn, geïrriteerd zijn), aan een compulsieve persoonlijkheid en aan een « pathologische rouw » ; o de verzoekster is onder diverse medicatie ;

o de voorziene duurtijd van de in plaats gestelde behandeling zal meerdere jaren in beslag nemen ; o de gevolgen en mogelijke complicaties van het stopzetten van de in plaats gestelde behandeling zou een « volledige ineenstorting » zijn ;

o de prognose is zeer voorbehouden ;

o de verzoekster heeft nood aan een intensieve psychotherapie en aan een medische behandeling.

Deze elementen werden absoluut niet in beschouwing genomen noch door de Dienst voor Vreemdelingenzaken, noch door haar geneesheer-raadsman.

Inderdaad, noch de Dienst voor Vreemdelingenzaken, noch de Dokter BAERT hebben aangegeven welke de mogelijkheden waren, voor de verzoekster, om deze zelfde behandeling voort te zetten in geval van terugkeer naar Azerbeidzjan, noch hebben ze de indicaties weerlegd komende van de gespecialiseerde geneesheer die de verzoekster opvolgt met betrekking tot de eventuele complicaties in geval van het stopzetten van de in plaats gestelde behandeling.

Welnu, bij gebreke aan het overgaan tot de noodzakelijke onderzoeken, weerlegt de administratie niet op een serieuze wijze het risico dat een verwijdering van het grondgebied een onmenselijke en vernederende behandeling kan vormen in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (Raad van State, Arrest n° 93.594 van 27 februari 2001).

In huidig geval, en uit hetgeen hier vooraf gaat, blijkt er duidelijk dat door het nemen van de bestreden beslissing, de administratie het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden geschonden heeft.

3. Schending van het principe van een behoorlijke administratie, van de ontbrekende, inexacte, onvoldoende en contradictorische motivering en, vanaf dan, van het gebrek aan toegelaten wettelijke motieven, van het zorgvuldigheidsprincipe en van de manifeste appreciatiefout

a) In theorie

Het principe van een behoorlijke administratie omvat meerdere noties en verplicht de administratie, meer bepaald de Dienst voor Vreemdelingenzaken, om haar beslissingen te nemen met inachtneming van een zeker aantal principes (zie Y. VAN MENSEL, « Het Beginsel van behoorlijk bestuur », Kluwer, 1990, p. 10 en volgende).

De administratie moet met name de rechten van verdediging, de regel van een evenwichtige procedure, de noodzaak tot onpartijdigheid en het minutieus voorbereiden van administratieve beslissingen respecteren.

Het principe van een behoorlijke administratie moet ook in samenhang gelezen worden met de principes van het voorzichtig en minutieus omgaan van de administratie, wanneer ze zich uitspreekt over een zaak, door de nodige maatregelen te treffen en het zoveel als mogelijk bijeen verzamelen van informatie relatief aan de zaak.

Dat de Raad van State geoordeeld heeft dat het middel getrokken uit de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur gegrond is wanneer wordt vastgesteld dat « de tegenpartij de bestreden beslissing genomen heeft (...) zonder kennis te nemen van de vorderingstoestand van het project ; dat wanneer ze zich had ingelicht in dit opzicht bij de aanvragers of hun Raad, ze vernomen zou hebben dat het project in kwestie op gang was om gerealiseerd te worden » (v. C.E. n° 77.273, 30.11.1998, vrije vertaling).

b) Het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en de plichten van de administratie

1°) Schending door de administratie van haar verplichting om te antwoorden op de aanvraag van de vreemdeling

In huidig geval, heeft de verzoekster, in haar 3de aanvraag gegrond op het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, meerdere elementen ingeroepen met betrekking tot haar problemen van een chronische depressieve verstoring.

Welnu, niet alleen de verschillende certificaten en medische documenten zijn niet correct en volledig onderzocht door de tegenpartij in de bestreden beslissing, maar bovendien, heeft de tegenpartij het niet nuttig geacht om de verzoekster te laten onderzoeken door een gespecialiseerde geneesheer-raadsman.

Welnu, volgens de jurisprudentie van de Raad van State, moet vanaf dat er medische motieven worden ingeroepen ter ondersteuning van een aanvraag tot machtiging van het verblijf, de Minister van Binnenlandse Zaken hierop antwoorden (zie Raad van State, arrest n° 79.089 van 4 maart 1999).

De administratie moet rekening houden met alle informatie die haar is gecommuniceerd geweest door de vreemdeling.

Welnu, dit is niet het geval geweest in huidige vermits de tegenpartij absoluut geen rekening heeft gehouden met de medische informatie komende van de Dokter APFELBAUM, psychiater die de verzoekster opvolgt sinds meerdere jaren (zie hiervoor).

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat, ondanks de duidelijke waarschuwing uitgesproken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar Arrest van 4 maart 2011, heeft de geneesheer-attaché van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, het niet nuttig geacht heeft om het advies van een specialist (psychiater) in te winnen, alvorens haar advies op te stellen ter attentie van de gespecialiseerde sectie van de Dienst voor Vreemdelingenzaken.

In dit opzicht, dient de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevestigd te worden op het feit dat in haar Arrest n° 57.377 van 4 maart 2011, de Raad verduidelijkt heeft dat :

« De ambtenaar-geneesheer die tot een conclusie komt die lijnrecht ingaat tegen een standpunt van een gespecialiseerd geneesheer, mag dan ook verwacht worden dat hij, in die specifieke situatie, niet louter op zijn eigen kwalificaties vertrouwt. In voorliggende zaak, rekening houdende met de hoger vermelde gegevens, dient dan ook te worden besloten dat ambtenaar-geneesheer het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend door een bekomend advies in te winnen van een andere gespecialiseerde geneesheer, in casu een psychiater, alvorens een advies te verlenen omtrent de medische situatie van eerste verzoeker.

Dat verweerder zich heeft gebaseerd op een advies dat op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen dient te worden besloten dat deze beslissing zelf ook met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel is gekomen. ».

Deze jurisprudence dient eveneens gevolgd te worden in huidig geval.

In huidig geval, kan men niet anders dan vast te stellen dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken op geen enkele manier rekening heeft gehouden met deze « waarschuwing » en op geen enkele manier een beroep heeft gedaan op een psychiater om de medische documenten te onderzoeken voorgelegd door de verzoekster, en in dit geval, over te gaan tot een onderzoek van deze laatste, alvorens de bestreden beslissing te nemen.

2°) Schending door de administratie van haar verplichting om te oordelen in perfecte kennis van zaken
De administratie moet overgaan tot een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door « de noodzakelijke onderzoeken » te verrichten, zodat men volledig op de hoogte is van de situatie van de persoon waarvan de gezondheidsstaat als deficiënt wordt voorgesteld en om in staat te zijn om zich te kunnen uitspreken "in perfecte kennis van zaken" (zie Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000).

De Raad van State heeft aldus geoordeeld dat "het toebehoort aan de autoriteit die gevat is met een aanvraag tot machtiging of van prerogatief van verblijf om medische reden of wanneer ze een maatregel van verwijdering vooropstelt, om de omstandigheden van de zaak te appreciëren in het licht van de sanitaire en sociale situatie van het land van bestemming, maar eveneens in het licht van de gevolgen van de maatregel van verwijdering op de gezondheid van de geïnteresseerde » (zie Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999, vrije vertaling).

De administratie moet er dus op toezien dat de vreemdeling in staat is om de reis af te leggen naar zijn land van herkomst. Indien dit het geval is, zal het haar toekomen om de beschikbaarheid en de

toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen te onderzoeken, die de staat van de vreemdeling vereisen. Indien men niet overgaat tot de noodzakelijke onderzoeken, kan de administratie het risico dat een verwijdering van het territorium een onmenselijke en vernederende behandeling kan vormen in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, niet op een serieuze manier weerleggen (zie Raad van State, arrest n° 93.594 van 27 februari 2001 : de administratie had zich niet ingelicht over de toegankelijkheid van de noodzakelijke geneesmiddelen die vereist waren voor het medisch opvolgen van de geïnteresseerde).

In huidig geval, zijn deze diverse onderzoeken niet uitgevoerd geweest door de tegenpartij, die dus niet op een serieuze manier het risico, voor de verzoekster heeft weerlegd om een onmenselijke en vernederende behandeling te ondergaan in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, in geval van gedwongen terugkeer naar Azerbeidzjan.

Inderdaad, noch de bestreden beslissing, noch het rapport van de geneesheer- raadsman verduidelijken welke de beschikbaarheid en/of toegankelijkheid is in Azerbeidzjan van de psychiatrische behandeling te volgen door de verzoekster - waar de Dokter APFELBAUM, psychiater, verduidelijkt heeft dat :

- de duurtijd van de in plaats gestelde behandeling zal meerdere jaren zijn ;
- de mogelijke gevolgen en complicaties van het stopzetten van de in plaats gestelde behandeling zou een « volledige ineenstorting » zijn ;
- de prognose is zeer voorbehouden ;
- de verzoekster heeft nood aan een intensieve psychotherapie en aan een medische behandeling.

In dit opzicht, dient er te worden opgeworpen dat noch de bestreden beslissing, noch de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken verduidelijken welke de beschikbaarheid en de toegankelijkheid is van de psychiatrische behandeling te volgen door de verzoekster in geval van terugkeer naar Azerbeidzjan.

3°) Schending door de administratie van haar verplichting om de ernstigheid van de gezondheidsstaat van de verzoekster te onderzoeken

De administratie, moet op « een adequate en voldoende wijze » de particuliere aspecten van de situatie van de zieke vreemdeling benaderen. De graad van zwaarte van deze verplichting is nog hoger wanneer de gezondheidsstaat van de vreemdeling geëvalueerd is geweest door een geneesheer-specialist (zie Raad van State, arrest n° 73.013 van 7 april 1998).

Het komt de autoriteit toe om over te gaan tot een "grondig" onderzoek van de situatie van de zieke, in gebreke hiervan dient ze de raad in te winnen van een expert (zie Raad van State, arrest n° 75.897 van 24 september 1998).

In huidig geval, is de ernstigheid van het gecircumstantieerd inachtnemen, geformuleerd door de geneesheer-specialist die de verzoekster opvolgt, had de tegenpartij ertoe moeten aanzetten om over te gaan tot nadere onderzoeken en om het advies verzoeken van één of meerdere onafhankelijke specialisten (zie Raad van State, arrest n° 75.897 van 24 september 1998).

Dit is niet het geval geweest in huidige.

In huidig geval, werd de verzoekster zelfs nooit gezien door de geneesheer-raadsman van de tegenpartij, de Dokter BAERT, die volgens de documenten behouden in het administratief dossier, niet gespecialiseerd is in de psychiatrie.

Welnu, de Raad van State beschouwt dat « in het bezit van gecircumstantieerde medische attesten opgesteld door een geneesheer-specialist die een onwenselijk advies uitspreekt wat betreft de verwijdering van de aanvrager, kon de tegenpartij zich niet tevreden stellen met de opinie van haar geneesheer-raadsman, die, indien hij gespecialiseerd is in « verzekeringsgeneeskunde » en in « gezondheidseconomie », niet gespecialiseerd blijkt te zijn in de tak van de behandelende geneeskunde, waaraan de aanvrager lijdt » (Raad van State, arrest n° 111.609 van 16 oktober 2002, vrije vertaling).

In huidig geval, heeft de verzoekster, meerdere medische certificaten en getuigschriften voorgelegd, opgesteld door een specialist (psychiater) die de verzoekster opvolgt sinds meerdere maanden in België, getuigschriften waarvan de inhoud perfect gekend is door de tegenpartij op het ogenblik van het nemen van haar beslissing en dus is de inhoud niet op een geldige wijze weerlegt door de tegenpartij in de bestreden beslissing.

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat, ondanks de duidelijke waarschuwing uitgesproken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar Arrest van 4 maart 2011 (zie supra), de geneesheer-attaché van de Dienst voor Vreemdelingenzaken het niet nuttig geacht heeft om het advies van een psychiater in te winnen, alvorens haar advies op te stellen ter attentie van de gespecialiseerde sectie van de Dienst voor Vreemdelingenzaken.

In dit opzicht, dient de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevestigd te worden op het feit dat in haar Arrest n° 57.377 van 4 maart 2011, de Raad verduidelijkt heeft dat :

«De ambtenaar-geneesheer die tot een conclusie komt die lijnrecht ingaat tegen een standpunt van een gespecialiseerd. geneesheer, mag dan ook verwacht worden dat hij, in die specifieke situatie, niet louter op zijn eigen kwalificaties vertrouwt. In voorliggende zaak, rekening houdende met de hoger vermelde gegevens, dient dan ook te worden besloten dat ambtenaar- geneesheer het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend door een bekomend advies in te winnen van een andere gespecialiseerde geneesheer, in casu een psychiater, alvorens een advies te verlenen omtrent de medische situatie van eerste verzoeker.

Dat verweerder zich heeft gebaseerd op een advies dat op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen dient te worden besloten dat deze beslissing zelf ook met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel is gekomen.».

Deze jurisprudentie, uitgesproken in een gelijkaardig geval dan deze van de verzoekster, dient uiteraard opgevolgd te worden in huidig geval.

4°) Schending door de administratie van haar verplichting om de beschikbaarheid van de zorgen in het land van herkomst te onderzoeken

De administratie moet aantonen dat ze de moeite heeft genomen om erop toe te zien dat de vreemdeling in zijn land kan beschikken over de zorgen die zijn staat vereist (zie Raad van State, arrest n° 95.175 van 7 mei 2001).

De administratie kan niet beweren, zonder een manifeste appreciatiefout te begaan, dat een terugkeer naar zijn land van herkomst mogelijk is wanneer blijkt dat de beschikbaarheid van een psychiatrisch opvolgen van de geïnteresseerde op geen enkele manier onderzocht is geweest in het kader van het onderzoek door zijn geneesheer-raadsman (zie Raad van State, arrest n° 91.152 van 29 november 2000).

Deze verificatie is niet gebeurd in huidig geval.

5°) Schending door de administratie van haar verplichting om de toegankelijkheid van de zorgen in het land van herkomst van de verzoekster te onderzoeken

Volgens de jurisprudentie van de Raad van State, moet de administratie ervoor zorgen dat de beschikbare zorgen in het land van bestemming (in dit geval eveneens in het land van herkomst van de verzoekers) financieel toegankelijk zijn voor de geïnteresseerde. Inderdaad, volgens de Raad van State, maakt de hulpbehoefte van de vreemdeling "de effectieve toegankelijkheid" "aleatoir" aan de nodige zorgen (zie Raad van State, arrest n° 80.553 van 1ste juni 1999).

De Raad van State heeft overigens geoordeeld dat de administratie het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden miskent, wanneer ze beslist een vreemdeling te verwijderen zonder zich te vergewissen, enerzijds, over de kwaliteit van de zorgen die hem zouden kunnen worden toegediend in zijn land en anderzijds, over de toegankelijkheid van deze voor een persoon "van welke verschijning dan ook" (zie Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999).

In huidig geval, kan men niet anders dan vast te stellen dat deze vraag op geen enkele manier onderzocht is geweest door de tegenpartij in de bestreden beslissing.

In huidig geval, heeft de tegenpartij dus haar verplichting geschonden om de toegankelijkheid van de vereiste zorgen na te gaan in haar land van herkomst van de verzoekster.

Uit hetgeen vooraf gaat, vloeit voort dat de tegenpartij, door het nemen van de bestreden beslissing, het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en het principe van een behoorlijke administratie heeft geschonden, de bestreden beslissing niet op een adequate manier gemotiveerd heeft, het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

4. Schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve aktes

De verzoekster weerlegt de motivering van de bestreden aktes en beslissingen doordat ze inadequaat zijn; dat een verregaand onderzoek van de argumenten er in behouden en uiteengelegd niet gerealiseerd werd; dat ze vanaf dan inexact is.

Inderdaad, om aan de wensen van de wetgever te voldoen, moet de administratieve beslissing genomen ten aanzien van de aanvrager, wettelijk gemotiveerd zijn in overeenstemming met de vereisten van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De wet van 29 juli 1991 vermeldt in haar artikel 2 de verplichting om op formele wijze elke administratieve beslissing met individuele draagwijdte te motiveren.

Het artikel 3 van dezelfde wet stelt dat "opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen." Hetzelfde artikel stelt eveneens dat de motivering "afdoende moet zijn."

Welnu, in huidig geval, is er duidelijk aangetoond hiervoor dat de motivering van de bestreden beslissing niét adequaat is.

De draagwijdte van de motivering moet in overeenstemming zijn met het belang van de beslissing (LEROY M., « La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver », in het Rapport de la journée d'études de Namur du 8 mai 1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, 12-13).

De eis van de motivering van een beslissing heeft als doel dat de betrokkene volledige kennis heeft van de redenen die de beslissing rechtvaardigen (Raad van State, 12.05.1989, Arrest 32.560, R.A.C.E., 1989).

Inderdaad, «een beslissing motiveren in de formele zin van het woord, is het uiteenleggen, uitleggen in de beslissing zelf de redenering in rechte en in feite, dat gediend heeft voor de motivering: Het is het officialiseren en in het wat en waarom de auteur van de beslissing geoordeeld heeft zijn bevoegdheid te kunnen toepassen op de situatie in feite dat hem is voorgelegd » (LAGASSE D., « La loi du 28.7.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs », Orientations, 1993, p. 68, vrije vertaling).

Dat bovendien de motivering ook nog "afdoende" moet zijn, te weten dat zij betrekking moet hebben tot de beslissing, dat zij duidelijk, precies, volledig, en voldoende dient te zijn.

De Raad van State heeft de gelegenheid gehad om zich uit te spreken omtrent hetgeen dient te worden begrepen onder het begrip "motivering".

Het is niet voldoende dat het administratief dossier bepaalde feiten bevat op dewelke een beslissing gestoeld is om te kunnen oordelen dat aan de motivering werd voldaan (zie D. VANDERMEERSCH, Chron. de jurip., << L'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, J.T., 1987, p. 588 en volgende ; Raad van State, 24/08/1993, Arrest 42.488).

De Raad van State oordeelt immers terecht dat er enkel acht kan worden geslaan op de redenen die in de bestreden beslissing vermeld staan (C.E., 30.3.1993, Arrest 42.488).

Inderdaad, het komt de administratie toe om « zich een discipline op te leggen die haar verplicht om over te gaan tot een minutieus onderzoek van iedere zaak en haar beslissingen te rechtvaardigen, zonder zich te kunnen verschuilen achter de kennis van de geïnteresseerden van de motieven van de beslissingen hen betreffende, op een manier om hen in staat te stellen om na te gaan of er overgegaan is tot dit onderzoek » (Pari. St. Senaat, 1990-1991, n° 215-2 (s.e. 1998), vrije vertaling). (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Verzoekende partij kan ook niet gevolgd worden waar zij meent dat het in casu een stereotiepe beslissing betreft nu duidelijk blijkt uit het advies van de arts-adviseur, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, dat de gegevens eigen aan de zaak van de verzoekende partij onderzocht en beoordeeld werden.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.4. De door verzoekende partij aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht moet *in casu* worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

2.5. Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag, die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

De bewoordingen van voormeld artikel zijn duidelijk en behoeven geen interpretatie. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien deze elementen dezelfde zijn. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingediend, laat staan dat ze zouden worden ingediend als een verdoken beroep tegen eerder genomen beslissingen.

De bestreden beslissing verwijst expliciet naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 10 juni 2014, dat zich in het administratief dossier bevindt, en integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing. Dit advies luidt als volgt: *“Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 29/4/2014 standaard medische getuigschriften (SMG) voor, opgesteld door Dr. Verbuyst op 11/4/2014, door Dr. Janssens op 15/4/2014 en door Dr. Apfelbaum op 13/3/2014 + bijlagen d.d. 24/9/2013 en 18/12/2013. Uit deze medische getuigschriften blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 22/4/2011. Op de standaard medische getuigschriften (SMG) d.d. 11/4/2014, 15/4/2014 en 13/3/2014 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. De voorgelegde getuigschriften bevestigen dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”*

2.6. De verzoekende partij meent vooreerst dat er wel degelijke andere elementen werden ingeroepen ten opzichte van de vorige aanvraag en meent dat daaruit vaststaat dat de medische toestand verslechterd is. De Raad stelt evenwel vast dat uit een vergelijking van de aanvragen hij niet anders dan het oordeel van de arts-adviseur kan volgen en dat de verzoekende partij spijkers op laag water zoekt. Zo meent zij een verschil te ontwaren in het feit dat haar attesterende arts in de eerdere aanvraag aangaf dat de prognose *“voorbehouden”* is en in de nieuwe aanvraag attesteert dat de prognose *“zeer voorbehouden”* is. De Raad ziet echter geen enkele indicatie hierin dat het zou gaan om een nieuw element ten opzichte van de vorige aanvraag. De loutere toevoeging van het woord *“zeer”* maakt niet dat het plots zou gaan om een gewijzigde toestand in die zin dat er sprake is van nieuwe elementen die maken dat de aanvraag onontvankelijk had moeten verklaard worden. Evenmin kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij uit de toevoeging van het woord *“zeer”* afleidt dat haar medische toestand verergerd is. Bovendien spreekt de verzoekende partij zichzelf tegen waar zij erop wijst dat in de vorige aanvraag aangegeven werd dat zij een levenslange behandeling nodig had terwijl in de nieuwe aanvraag slechts sprake is van een jarenlange behandeling, zodat daaruit kan afgeleid worden dat – in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt – haar medische toestand erop vooruit is gegaan. Het loutere feit dat men thans niet meer attesteert dat een levenslange behandeling nodig is maar slechts een behandeling van enkele jaren maakt evenmin dat het zou gaan om een nieuw element. Immers blijkt nog steeds dat behandeling nodig is. Of dit nu levenslang of voor enkele jaren is, is echter geen nieuw gegeven dat verantwoordt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

2.7. De Raad stelt voorts vast dat de verwijzing van de verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad van State inzake de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM hoegenaamd niet dienstig is nu deze rechtspraak geen uitstaans heeft met het geval waarin de arts-adviseur oordeelt dat er geen

nieuwe elementen worden ingeroepen in een nieuwe aanvraag ten opzichte van een eerdere aanvraag en zich aldus niet uitlaat over de inhoudelijke beoordeling van de aandoening.

2.8. Ook het ganse betoog van de verzoekende partij waar zij erop wijst dat zij wel degelijk lijdt aan een ernstige ziekte en dat er geen onderzoek werd gedaan naar de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland, gaat volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing die er enkel in bestaan de aanvraag onontvankelijk te verklaren omdat er geen nieuwe elementen werden aangevoerd ten opzichte van een eerdere aanvraag. Voorts moet worden benadrukt dat verweerder geen nieuw onderzoek ten gronde meer dient door te voeren wanneer hij vaststelt dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en hij, gelet op § 3, 5° van voormelde wetsbepaling, slechts vermag de herhaalde aanvraag onontvankelijk te verklaren.

2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk). De bestreden beslissing verklaart de aanvraag tot medische regularisatie bovendien enkel onontvankelijk omdat de daarin aangehaalde elementen niet verschillen van de elementen reeds aangehaald in een eerdere aanvraag en houdt geen verwijderingsmaatregel in en al zeker geen uitwijzing van de verzoekende partij. In die zin kan dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing worden vastgesteld.

2.10. Inzake de bemerking van verzoekende partij dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer geen “gespecialiseerde arts” is moet nog worden geduid dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat verweerder een beroep dient te doen op een geneesheer-specialist wanneer bij een aanvraag om machtiging tot verblijf specialistische verslagen worden gevoegd (RvS 13 mei 2014, nr. 10.484 (c)) en dat voormelde wetsbepaling ook niet voorziet dat de aangestelde ambtenaar-geneesheer van een bijzondere expertise blijk dient te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen of dat hij, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld, verplicht zou zijn om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen (RvS 6 november 2013, nr. 225.353). Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar zij meent dat de arts-adviseur haar had moeten onderzoeken nu artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dergelijke verplichting niet oplegt aan de arts-adviseur.

2.11. Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het volgende motief van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn: *“Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 09.01.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”*

2.12. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER